

му. Но Б. Андреевъ храбро се „би“ на сцената и съ честъ излѣзе отъ арената на изпитанието.

Сарафовъ даде свой Цезарь. Б. Андреевъ не повтори Цезарь на Сарафова — той бѣше значително другъ: и по сочностъ, и по нюансировка.

Самиятъ авторъ на пиесата „Фани“ — Марселъ Паньолъ — е ималъ щастливия случай да очертае завършенъ литературенъ обликъ на една възхитителна характерна роля, която артистътъ Б. Андреевъ превъплотяваше съ любовъ въ живъ сцениченъ образъ. Тоя толкова реаленъ баща на Андреева отъ съсловието на френскитѣ еснафи, кръчмаръ по професия, носѣше въ себе си богата свежестъ отъ духовни сили и изживяваше съ такова външно примирение и такъвъ вътрешенъ бунтъ тежки болки и тѣжни настроения, че тѣ „приковаваха“ слушателитѣ съ своето внушение и мощностъ.

Да изобрази психологическото състояние на разбита бащинска душа бѣ едно отъ любимитѣ театрални занимания на артиста Богомилъ Андреевъ. Нѣколко роли отъ този родъ — Крисъ, Цезарь, Джеймсъ Мейо, хаджи Гено — той можѣ да изработи съ присъщото му старание за художествена детайлностъ. И, наистина, Б. Андреевъ често постигаше отлични резултати. Така бѣше и съ Цезарь, една роля, превъзходно приготвена отъ него. Той добре съзнаваше